

[Thestrup.]

ligger der som regel en samfundsmæssig indsats, som vi alle har haft gavn af, og med opretholdelsen af denne private ejendomsret ved vi alle at vi giver samfundet en stabilitet og et fast fundament, som det ikke kan undvære. Jeg går ud fra, at den højtærede finansminister — den høje regering i det hele taget — er enig med mig i disse synspunkter.

Så virker det unægtelig i høj grad besynderligt at se den høje regering for anden gang komme med forslaget om grundstigningsskyldens udvidelse, ikke blot således at staten tager al stigning i grundens værdi, men også en udvidelse til, at staten, hvis en inflatorisk bevægelse kommer — og den slags bevægelser er jo ikke hidtil gået uden om os — opæder selve den oprindelige værdi og udrydder den private ejendomsret til jord. Jeg kan forsikre den høje regering om, at dette forslag vil møde den mest afgjorte modstand fra vor side. Jeg tror også, at jeg kan forsikre det høje ting om, at hvis det skulle være så letsindigt at imødekomme regeringens forslag, vil det blive mødt med kravet om, at en sådan lov bliver sat til side som grundlovsstridig.

Det er anden gang under denne debat, at jeg advarer regeringen mod at drive beskatningsretten ud over dens naturlige grænse. Det er ikke grundlovens mening med at give flertallet i dette ting ret til at vedtage skattelove, at det kan vedtage, hvad det vil. Beskatningsretten omfatter retten til at indkræve midler til statsudgifternes dækning. Man kan derigennem begunstige visse klasser og være hård mod andre klasser. Men man kan ikke gennem beskatningsretten angribe ejendomsretten til fast ejendom, som grundloven selv erklærer for ukrænkelig.

Lad dog dette dogme om ejendomsretten som tyveri blive placeret det sted, hvor det hører hjemme: på de socialistiske doktriners pulterkammer.

Jeg tror også, at vi skal vogte os for dogmet om, at udstykning til alle tider

og under alle forhold er rigtig. Når man ser hele det kæmpemæssige administrationsapparat, som her i landet er skabt for at sørge for udstykning, når man tager i betragtning, hvilke ofre det øvrige samfund må bringe for at tilvejebringe hvert enkelt nyt brug, og endelig at det i alt fald i dag ikke længere er givet, at den driftsform, man derved skaber, er mere udbyttegivende end andre former, så forekommer det mig, at man skal være forsigtig med at udstykke bestående brug, og at man gjorde bedre i at anvende disse statsmidler til nyindvinding af jord ved afvanding og landvinding.

Jeg talte ved sidste års finanslovdebat om de farer, som pristalssystemet rummer. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg dengang sagde; jeg vil kun bemærke, at det desværre stadig har aktualitet. Måtte der dog blive en voksende forståelse for, at det nuværende system mere bidrager til at jage priserne i vejret end til at sikre dem, det skulle sikre, stabile forhold.

Jeg kan måske i den forbindelse ligesom den sidste ærede taler spørge den højtærede finansminister, om hans forslag om forlængelse af 1955-afgifterne indebærer en forlængelse af sparebevisordningen.

Jeg skal herefter samle det, jeg har sagt, som mit partis råd til den høje regering:

Vi bør for det første fortsætte vore bestræbelser for at spare på statsbudgettet.

Vi bør snarest muligt begynde overvejelserne over, hvorledes vi får afviklet huslejestoppet og indskrænket statens udlån til boligbyggeriet.

Vi bør være forsigtige med at udvide skattebegrebet ud over, hvad meningen med det har været. Det gælder med hensyn til overbalanceringen, og det gælder med hensyn til angreb på den private ejendomsret.

Vi bør overveje, hvorledes det nuværende pristalssystem kan ændres således, at det bedst muligt sikrer dem, det skal sikre, uden at jage priserne i vejret.

Vi bør overveje, hvorledes vi får brudt